

Hilsen til Kirkemøtet i Bodø ved Rolf Reikvam (SV), leder av Stortingets Kirke- og undervisningskomite, mandag 15. november 2004

Kjære delegater.
Godtfolk.

Det er en stor glede å hilse Kirkemøtet fra kirkekomiteen på Stortinget og ønske lykke til med arbeidet her på møtet.

Vår tid er preget av mangel på moralske røster som har nødvendig tyngde til at de blir lyttet til. I en tid der den politiske ledelsen i verdens mektigste land blir valgt ved å spille på populistiske stemninger under dekke av kristne verdier. Den samme ledelsen står bak den mest grusomme krig de senere år, og ikke minst, denne politiske ledelsen viser forakt for skaperverket ved å opprettholde og utvide den førkristne avstraffelsen dødsstraff som først og fremst rammer de minst ressurssterke i det amerikanske samfunnet. Denne ledelsen kan ikke bli en moralsk røst inn i vår tid.

Det nærmeste vi kommer en politisk moralsk røst er Nelson Mandela som med sin bakgrunn fra fengsel, tortur og systematisk undertrykkelse har mot og kraft til å tale om forsoning og brobygging i møte med undertrykkeren.

Kirken har et mandat og alle forutsetninger til å bli den veiviseren og den moralske røsten som vår tid trenger. Tilliten til kirken er økende. Kirken har våget å utfordre myndigheter og beslutningstakere på sentrale områder som gjelder livet og vår felles framtid. Da kan en ikke ende opp med en form for moralisme der en retter pekefingeren mot dem som utfordrer kirkens tradisjonelle rammer for hva som er riktig moral. En moralsk røst må våge å utfordre makthaverne slik kirkens grunnvoll gjorde. En kan ikke bli en troverdig moralsk røst hvis det kun er minoritetene, de som er annerledes, de som har en annen legning, de som ikke klarer å innordne seg majoritetens krav som alltid skal utfordres av kirkenes krav. På kort sikt er det fordeler og ikke minst mindre krevende å slippe å utfordre den tilfredse majoritet, men Kirken må – om den skal følge Mesteren – alltid være på de svakestes side. Der finner en ikke den tilfredse majoritet. For ca. 10 år siden skrev den amerikanske økonomen John K. Gailbrait en bok med tittelen ”Den tilfredse majoritet”. Boka var et voldsomt oppgjør med den politikk som ble ført i USA på slutten av 80-tallet og inn på 90-tallet. Dette var politikk for de vellykkede og ikke for dem som trengte fellesskapets omsorg. Den politikken døde ikke ut på 90-tallet, snarere er den blitt den rådende ideologi i enda flere land.

En røst som vil bli lyttet til, må utfordre oss som sitter i ulike maktposisjoner, det er vi som kan skape en annen utvikling. Det er ikke de som av ulike grunner sliter med å leve opp til forventninger og krav fra flertallet som skal møte stigmatisering og utstøting. Den kirken som også vil bli en moralsk røst som kan nå langt utover egne rekker, må i praksis vise at den gir hjelp til livsmestring til de mange som står ved brønnen og ser tilbake på et rotete og vanskelig liv. Det er håp og ikke fordømming som skal prege samtalene ved brønnen før hverdagen igjen møter oss. Får dette prege min kirke, kan den bli den moralske røsten som vår tid så inderlig trenger.

Dere står foran store utfordringer. Jeg er glad for at vi klarer å følge opp arbeidet med trosopplæringen neste år. Det blir helt sikkert ikke så mye penger som dere ønsker, men jeg

må da minne om at det ikke er mange sektorer som får en opptrapping på neste års statsbudsjett. Tiden er ikke preget av at det er det offentlige forbruket som skal økes.

I løpet av neste år får vi trolig utredningen fra stat/kirkeutvalget. Jeg har tidligere gitt ros til Bakkevigutvalgets utredning og konklusjoner. Jeg tilhører også dem som ikke var skuffet over menighetenes reaksjoner og hørings svar. Vi skal huske på at det er helt uvanlig at de som har privilegier frivillig gir disse fra seg. Bakkevigutvalgets flertallsforslag om å endre dagens relasjoner mellom staten og Den norske kirke var derfor et modig forslag. Selv om forslaget ikke ble støttet av et flertall blant menighetene, var det et stort mindretall som våget å gå inn i den utfordring som vårt pluralistiske og sekulære samfunn vil kreve av oss. Jeg håper at det offentlige utvalget er like modig som Bakkevigutvalget. Jeg er i alle fall sikker på at historien og samfunnsutviklingen er kommet til et punkt der det ikke er så mange alternativer.

På veien fram til en nyordning av relasjonene mellom staten og kirken vil kirken måtte gjøre endringer organisatorisk. Den nye ordningen som er klar til å bli satt i verk, er spennende og vil åpne for nye måter å bruke ressursene på. Jeg håper inderlig at en får det til. Derfor håper jeg at vi i løpet av høstens budsjettbehandling klarer å finne penger som kan motivere den videre prosessen. Innspillene er tydelige på at det trengs friske penger som kan smøre prosessen. Derfor håper jeg at vi kan finne en løsning i komiteen slik at nyordningen blir iverksatt. Den kan gi mange menigheter nye utfordringer som skaper ny kveik, og som kan være et steg på veien mot å gjøre kirken til den viktigste moralske røsten inn i vår tid.

Lykke til med det viktige arbeidet dere skal gjøre i løpet av disse dagene. Vi kommer til å følge med fordi vi er mange som har et godt og nært forhold til Kirken.

Takk for oppmerksomheten.